

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie A. Z.

skazanego z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 276 kk i art. 157 § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron,

w dniu 28 lutego 2013 r.,

wniosku obrońcy z urzędu o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 lipca 2010 r., utrzymującego w mocy wyrok

Sądu Okręgowego w G.

z dnia 31 marca 2010 r.,

postanowił:

- 1. oddała wniosek o wznowienie postępowania;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

W złożonym wniosku o wznowienie postępowania obrońca z urzędu skazanego A. Z., jako przyczynę i podstawę postulowanego wznowienia, powołał przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. i wskazał, że po uprawomocnieniu się wyroku ujawniły się nowe fakty i dowody nieznane przedtem sądowi, mianowicie zeznania B. J. i T. A. wskazujące na to, że w dniu 30 sierpnia 2009 r., kiedy miało miejsce zdarzenie z pokrzywdzonym W. L., skazany przebywał w mieszkaniu B. J., tym samym nie mógł popełnić przypisanego mu przestępstwa. Składając wyjaśnienia w toku postępowania A. Z. zataił ten fakt, gdyż wówczas był związany z inną kobietą i obawiam się o przyszłość tego związku. Nadto obrońca wskazał na kolejny dowód

– zeznania rodziców konkubiny skazanego, który w rozmowie z pokrzywdzonym L. uzyskali informację, że pokrzywdzony został zmuszony przez funkcjonariuszy policji do rozpoznania w toku okazania A. Z. jako sprawcy przestępstwa.

Prokurator Prokuratury Generalnej, ustosunkowując się do wniosku o wznowienie postępowania, pismem z dnia 21 stycznia 2013 r. wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Brak podstaw do uwzględnienia wniosku.

Nowe fakty lub dowody, w ujęciu przepisu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., mogą być podstawą wznowienia, jeżeli – ocenione przez pryzmat całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – ze znacznym prawdopodobieństwem wskazują, że kwestionowane orzeczenie jest błędne czy niesłuszne.

Wyrok skazujący A. Z. w części dotyczącej zarzutu rozboju na osobie W. L. oparty został na zeznaniach pokrzywdzonego oraz wynikach badań osmologicznych. Zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i postępowania sądowego w obu instancjach, A. Z. w części dotyczącej tego zarzutu odmawiał składania wyjaśnień.

Prezentowana we wniosku wersja, oparta na pismach skazanego z 13 sierpnia 2012 r. oraz z 7 grudnia 2012 r., o rzekomym zatajeniu istotnego alibi, w zestawieniu z przebiegiem postępowania w sprawie, sposobem realizacji przez skazanego jego prawa do obrony, jawi się jako oczywiście niewiarygodne. Z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego twierdzenia skazanego są niewiarygodne i w żaden sposób nie mogą podważyć stanowczych ustaleń faktycznych opartych na dowodach przeprowadzonych w toku prawomocnie zakończonego postępowania karnego. Nie zachodziła zatem potrzeba ustalenia podniesionych we wniosku okoliczności w drodze czynności sprawdzających.

Drugi z dowodów, prezentowanych we wniosku, wskazuje, w istocie rzeczy, na ewentualność złożenia fałszywych zeznań przez pokrzywdzonego W. L. W takim wypadku mają pełne zastosowanie rygory określone w przepisie art. 541 k.p.k. Wniosek o wznowienie postępowania nie spełnia powyższych ustawowych wymagań. Uznając, że w sprawie niniejszej nie zaistniały ustawowe przesłanki określone w art. 540 § 1 pkt 1 oraz pkt 2 lit. a k.p.k., Sąd Najwyższy oddalił wniosek o wznowienie postępowania.

